

DEN FORÆLDRELØSE DER BLEV EN KÆMPE

Der var en gang en lille forældreløs dreng, som hed Kavssagssuk. Han sov i husgangen mellem hundene og varmede sig på hustaget ved ventilen, hvorigennem den varme luft strømmede ud. Når hundene i husgangen fik prygl, slog man også Kavssagssuk. Man gav ham ingen anden føde end hvalroshud, som han ikke kunne tygge, fordi man morede sig med at trække tænderne ud på ham.

En mand ved navn Umerdlugtorssuark, den „bredsnuddede“, havde megen morskab af ham, løftede ham op i næseborene og rystede ham dygtigt; således blev hans næsebor stadig større og større.

To bedstemødre havde han, den ene, hans farmor, slog ham, når hun så ham; men den anden, hans mormor, tørrede hans fodtøj; thi hun havde medlidenhed med ham, måske fordi han var barn af hendes datter, der jo var kvinde som hun selv.

Da lyset var kommen, og nætterne ikke længere var mørke, tog Kavssagssuk ud på vandring; og der møder han en stor mand, der stod ved fjæren i ebbe-bæltet og flænsede.

Og så gav han sig til at råbe på kød; men det ringede blot for kæmpens øre. Endelig opfangede den store da drengens råb.

„Her gi'r jeg dig kød,“ sagde kæmpen og kastede det fra sig uden at se ham; den forældreløse kunne næsten ikke få slæbt det bort, så stort var det, og så byggede han sig en kødgrav.

Dagen efter skulle han ud at se til sin kødgrav, og da han ikke kunne finde den, brast han i gråd. Kæmpen fik øje på den lille, som stod der og græd, og

siger: „Nå, er det kødet? jeg troede det tilhørte en anden; det er mig, som har taget det. Men skal vi to ikke gå en tur sammen?" Han ville så gerne trøste den lille; og så gik de.

Kæmpen gi'r sig nu til at løbe og skubber med siden til en stor sten, så at denne gi'r sig til at snurre rundt. „Og nu du," sagde han for at more Kavssagssuk, og denne stak i rend, forsøgte at skubbe til stenen, men faldt blot omkuld. „Forsøg nu igen, og så igen;" men det var den lille fuldstændig umuligt. „Og så igen, bliv ved," og til sidst fik han virkelig også bugt med stenen, så at han fik den til at snurre rundt. Så tog de derefter større sten, og til sidst kunne Kavssagssuk få store klippestykker til at hvirvle rundt.

„Gå nu hjem," siger så kæmpen til ham; „jeg skal sende dig kød; tre bjørne skal jeg lade løbe op til eders boplads til vinter." Og så gik Kavssagssuk hjem. Nede ved husene gik han hen til sin plageånds konebåd, der stod fastfrossen i isen. Den rev han op i ét tag, og så gik han ind og lagde sig imellem hundene.

Den følgende dag blev den bredsnudede uhyggelig til mode, da han så, at konebåden var revet op. „Hvem mon der har gjort det? sagde han, „vi må ha' en kæmpe iblandt os; måske det er dig der," sagde han og pegede på Kavssagssuk for at gøre nar af ham.

En dag hen på vinteren, da Kavssagssuk sad barfodet inde og fik sine kamiker tørret, blev der råbt, at der var tre bjørne i sigte; ingen af hundene turde gå løs på dem, fordi de var så jævnstore og jævnstærke.

Hans plageånd råbte det ind af vindueme til ham for at håne ham.

„Å, den som bare havde et våben; lån mig et par kamikker, et par små korte stuekamikker!" sagde den forældreløse, og hans fætter Sorkrardluk lånte ham dem.

Så sprang han ud, ned mod iskanten, og den hårde sne hvirvlede om ham ved hans fodslag.

„Men se dog bare Kavssagssuk," råbte folk, „han er gal, han er bleven gal." Så rendte han sammen med bjørnene. Først greb han moderen og drejede halsen om på hende; dens fuldvoksne unger greb han hver en i nakken og klaskede dem sammen, så de stivnede. Moderen kastede han om sin hals, og ungerne tog han under armene. Det var, som om de intet vejede; således bar han dem op.

Men hans gamle plageånd fik travlt, og han flygtede nu bort sammen med sine to koner.

Kavssagssuk lavede sig nu en meget stor gryde og hobede brændsel sammen og satte bål op. Vældige stykker af bjørnekødet kom han i gryden. Men den gamle bedstemoder, som plejede at slå ham, greb han og kastede ind i ilden. Hun brændte op; det eneste der blev tilbage, var hendes mavesæk.

Hans anden bedstemoder ville nu også til at flygte; men han holdt hende tilbage og sagde: „Du tørrede jo altid mine kamikker!"

Kavssagssuk ville nu sætte efter sin plageånd, og hans fætter var med.

Den bredsnudede var på sin flugt standset ud for en stejl klippe, hvor han havde slået telt. Der skiftedes de til at holde vagt, da de ventede forfølgeren; men til sidst var de faldet i søvn.

Da Kavssagssuk nåede deres telt, lå de alle og sov. Han greb nu sin gamle plageånd i næseborene og bar ham i dem ud til klippekanten og rystede ham ordentligt ud over afgrunden. Da han atter satte ham ned på jorden, var begge næsebor flækkede, og den bredsnudede havde ikke sans for andet end at holde hændeme for ansigtet; men Kavssagssuk gik hen og slog teltet omkuld og sagde: „Umerdlugtorsuark, nu tar jeg dine koner!" og så bortførte han dem; men hans

gamle plageånd døde af sit næsesår.

Ved sin hjemkomst hævnede Kavssagssuk sig på alle dem, der tidligere havde mishandlet ham, og derpå rejste han over til menneskene der syd på.

Det fortælles nu, at han dernede fik sig en kajak og gik på fangst sammen med mændene; men med hans vældige kræfter fulgte en stærk lyst til altid at være den frygtelige; og da han begyndte på at trykke børn om livet, så at de kastede deres indvolde op, harpunerede hans fangstfæller ham en dag på en kajaktur og dræbte ham.

Således har vi hørt fortælle.